

AUTOBIOGRAFIJA

Rođen sam u malom selu Radovanje kod Sl. Broda 18.8.1906.g. Roditelji su mi bili vrlo siromašni i radili prema datim okolnostima kao poljoprivredni i fabrički radnici.

Otac Stanislav bio je vrlo živ čovjek te je često mjenjao svoja radna mjesta, krajeve i države, tako da je proputovao Evropu, a dva puta je odlazio i u Ameriku.

Majka Katarina, rođena Varhol, domaćica i poljoprivredni radnik često je morala raditi i najteže poslove, kako bi za odsustva oca mogla ishraniti brojnu porodicu. U mojoj obitelji je bilo još tri brata i četiri sestre svi stariji od mene. Život nam je bio gotovo nomadski. Otac je često povlačio porodicu prema svojim uslovima rada. Najduže se zadržao u Bjeljini gdje je i završio svoj život. Djetinjstvo sam proveo uz roditelje. Osnovnu školu, kao i zanat stolarski završio sam u Bjeljini kod Hinka Vinterkona. Kod ovog poslodavca radio je i Alija Alijagić, kojeg sam upoznao kao stolarskog pomoćnika 1920 godine tada još kao šegrt. Rado sam slušao njegove postavke, mada ih tada u potpunosti nisam razumjevaao, ali sam ubrzo ušao u bit života. Počeo sam čitati naprednu literaturu koju su mi davali Alijagić i Šimić. Kroz literaturu upoznao sam niz stvari i zbivanja, koja su mi proširila vidik i poglede na život. Počeo sam zalaziti u Radnički dom gdje nalazim novu sredinu koja me svestrano pomaže u usvajanju marksističkih pogleda na svijet.

Po izlasku "Obznane" vršene su razne represalije nad radnicima, te sam tada još više zezrio klasnog neprijatelja. Kao omladinac radio sam na prikupljanju crvene pomoći koju sam redovno predavao Hajndrihu Feleru i to 1921, 1922, 1923 i 1924 godine. Zvanično nisam bio član SKOJ-a.

Prilikom osnivanja URS-ovih sindikata 1924 godine u Bjeljini shvatio sam za potrebno da se učlanim i djelujem. U radu oko sindikata i političkog gledišta dolazio sam često u sukob sa već tada istaknutim "ljevičarima" Mujkićem i Grubor Petrom. Poslije dužih diskusija shvatili su da je rad u masovnim organizacijama nužan, te su se i oni učlanili, ali su i suviše brzo bili udaljeni radi izrazitog ljevičarenja.

Podkraj 1924 godine ostao sam bez posla, te otputujem u Tuzlu i uposlim se kod Florijana Štrausa. Radio sam po gradjevinama, pa sam odlazio i u obližnja mjesta. U konktaktu sa radnicima djelovao sam politički

već prema svojim mogućnostima. Jednom prilikom na radu u Lukavcu upoznao sam metalca Mandića. Često smo se sastajali i pretresali političke događaje tog vremena i upotpunjavali svoja gledišta. Od Mandića sam takodje dobivao marksističku literaturu i u vezi iste smo diskutovali.

Početkom 1925 godine vratio sam se u Bjeljину i opet se zaposlio kod Hinka Vinterkorna. Tada su kod ovog poslodavca radili Marinković, Fazekaš, Hajrović i još nekolicina radnika čijih se imena ne sjećam. Pošto su plate stolarskih radnika bile male, a uslovi rada prilično teški, to sam preko sindikalne podružnice drvodjelalaca zaključili da se po mogućnosti organizuju svi drvodjelci i da se zatim pvedu akcije za povišenje plata i skraćanje radnog vremena. U međuvremenu kožarci su dobro i veoma organizovano pveli borbu i djelimično uspjeli. Štrajkom kožaraca rukovodio je Grubor Petar, te je kao takav bio uhapšen i protjeran. I pored raznih prijetnji i glasina drvodjelci su aktivno pripremali štrajk. Imao sam zadatak da pripremim radnike kod Vinterkorna i Veljke.....(prezimana se ne sjećam) gdje je u to vrijeme radilo najviše radnika. Prilikom organizovanja štrajka nastalo je podvajanje u čemu se naročito isticao H. Hajrović koji je javno napadao organizatore i prenosio Vinterkornu pojedine zaključke za koje bi doznao. Na sjednici podružnice tražio sam da se Hajrović isključi iz sindikata, ali to nije učinjeno, dok sam ja iste sedmice bio otpušten sa posla.

Nakon toga sam se zaposlio kod Veljke..... te na idućoj sindikalnoj konferenciji javno sam napao Hajrovića prikazavši ga u njegovoj pravoj ulozi, nakon čega sam bio otpušten bez otkaza. Pošto u Bjeljini nisam mogao dobiti zaposlenje mada sam se obraćao i inspekciji za zaštitu, zaposlio sam se u selu Dvorovi kod mlinara Bilje. Moje udaljavanje iz Bjeljine djelovao je negativno jer pripremljeni štrajk nije se ni poveo, a zastrašeni radnici napuštali su sindikalni pokret.

Bilja je bio izraziti seoski izrabljivač, radnici su morali raditi i po 12 sati i više, a plate su im bile male, te je među radnicima vladala depresija. Iako je strah od vlasnika bio ukorjenjen u njima ipak sam pokušao okupljati radnike i s njima čitati brošuru o stanju tadanje države i ovisnosti od stranih država. I pored prilične konspiracije bio sam pozvan od Bilje, isplatio mi je otkaz unaprijed i zapretio mi policijom ako se ne udaljim iz sela. Kako sam isključivo ovisio od zarade, a u okolini Bjeljine nisam mogao ostati, to sam otputovao za Beograd. Tada je u Beogradu radio Hajnrih Feler, te sam se

njemu obratio. On mi je rastumačio stanje u Beogradu, jer ga je dobro poznao. Zaposlio sam se ubrzo, ali tu nisam dugo radio nikako se ne snalazeći u novim uslovima velegradskog života. Nakon nekoliko mjeseci otputovao sam za Bos.Brod. U Beogradu sam bio učlanjen u nezavisne sindikate i pomagao na učlanjenju ostalih stolarskih radnika.

Kako su u Bosni bili zabranjeni nezavisni sindikati, to sam se učlanio u URS-ove sindikate. Nekih naročitih akcija nije bilo. Bos.Brod sam napustio 1927 g. radi odlaska u vojsku. Vojsku sam služio u Ptuju i IV. pontonjerskom bataljonu. U vojsci sam pokrenuo takodje neke akcije oko ishrane i zbog toga pao pod prismotru. Kako je situacija bila kritična, koristeći se očevim poljskim porijeklom, zatražio sam intervenciju poljskog konzulata u Zagrebu i nakon 9 mjeseci bio sam pušten od vojske kao poljski državljani. Po izlasku iz vojske 1928.g. otišao sam u Lukavac i pokušao se zaposliti u soda-fabricsi, ali mi to nije uspjelo. Otvorio sam samostalnu stolarsku radionicu. U isto vrijeme sam češće posjećivao metalca Mandića, koji mi sada poklanja više pažnje nego prije. Iz Lukavca sam otišao u Bjeljino gdje se u početku 1929 godine oženim Katicom rođenom Badimski. Poslije kraćeg vremena odlazim u Bos.Brod gdje upoznam drugu Jusufa Tulića-Joju, koji je bio iz Banja Luke. On me je upoznao o stanju pokreta u Banja Luci. Te godine je bila provala u Banja Luci, te je Joja morao bježati iz B.Luke, a onda i iz Bos.Broda. Podkraj godine 1929 rodio mi se sin Rudolf, a kratko vrijeme poslije toga odlazim u Banja Luku 1930.g. U Banja Luci stupam u članstvo URS-a i kroz kontaktiranje upoznajem Muhameda Kazaza, Idriza Maslu, Veljku Djordjevića kao i Acu Miloševića, koji je tada došao iz Beograda. Tu sam aktivno radio i pomagao na učlanjivanju radnika u sindikat. Kako sam bio uočen po radu i svojim stavovima primljen sam 1931 godine u članstvo KPJ-e. Iste godine formirali smo tzv. Crvene sindikate u koji su ušli najpametniji radnici i svi članovi KPJ-e. Po svom dolasku u Banja Luku zaposlio sam se kod Ostoje Radišića kao poslovođa radionice, zatim sam radio kod raznih građevinskih preduzeća kao stolar-parketar do 1933 godine. Iste godine donešena je Odluka da se Crveni sindikati raspuste i formiraju čelije (jedinice). Po zadatku Partije uposlio sam se u Pilani Bosna Bojs DD. Izvršavajući zadatke kao član KPJ-e tokom tri godine bio sam izabran za člana Gradskog komiteta KPJ-e koji se tokom 1934 g. proširio i na Okrug. Iste godine

Partija je organizovala opšti štrajk na pilani u čijoj pripremi sam aktivno učestvovao. To je bio prvi štrajk poslije diktature Pere Živkovića, pa je kao takav bio vrlo značajan politički gest. Nakon izvedene akcije, koja se sastojala u štrajku i rasturanju komunističkih letaka ilegalnih usljedile su česte premetačine moga stana. Godine 1935 Komitet je predložio da me se uputi u partijsku školu u SSSR, ali sam taj prijedlog bio prisiljen odbiti radi porodice, koja je bila neobezbjedjena jer sam tada imao već i drugo dijete Jelenu rođj. 1931. godine. Kako je partijska direktiva bila da se i dalje zaoštravaju odnosi između radnika i poslodavaca, to smo organizovali kolektivno otkazivanje ugovora sa Bosna Dois D.D. U međuvremenu bio sam delegiran ispred Komiteta da prisustvujem Petoj partijskoj konferenciji u Zagrebu, ali je preduzeće B.B.DD tražilo obrazloženje mog odlaska u Zagreb. To sam motivisao da trebam da sredim svoja dokumenta u poljskom konzulatu. Poslije mog saopštenja Direkciji pilana da trebam putovati u Zagreb, bio sam pozvan u policijsku upravu u kojoj su mi zatražili sva moja dokumenta. Kako je moj dokument glasio da se otpuštam iz vojske kao poljski državljani, to im je bio dovoljan povod da me se smjesta otpusti iz preduzeća, ali sam pomoću drugova i simpatizera naprednog pokreta, naročito Dr. Čubrilovića, dobio odobrenje da mogu ostati u Banja Luci. Tada sam se sastao sa Maslom Idrizom i obrazložio mu nastalu situaciju i predložio da on ide u Zagreb na Petu konferenciju, nakon čega je on i otputovao. Mislím da je ovo poznato i drugu Filipović Safetu-Fricu.

Po otkazivanju ugovora bio sam policijski odstranjen sa motivacijom da sam strani državljani. Tada sam proveo mjesec dana izvan posla. Nakon upornog traženja pilanskih radnika i organizovanih drugova da me se vrati na posao i da mi se naknadi izgubljena nadnica, bio sam vraćen na isti posao, a preduzeće je bilo primorano izvršiti mi isplatu kao da sam i radio.

Pod kraj septembra 1936 godine agent Šoprek, pomoću člana Partije Zmazeka iz Kostajnice vrši provalu partijske organizacije u Banja Luci. Tom prilikom je uhapšeno 16 članova Partije, među kojima sam i sam drugi put hapšen. Moje prvo hapšenje izvršeno je 1931. g. nakon čega sam bio sproveden u Beograd na opštu policiju radi pisma

kojeg je policija pronašla kod druga Milošević Ace. U pismu između ostalog sam se interesirao za druga Veselina Maslešu radi čega su činili naročiti pritisak. Nisam bio sudjen, a niti sam kojeg od drugova otkrio.

Prilikom drugog hapšenja 1936. g. uspjeli smo preko kolača izmjeniti iskaze drugova koje je iz čelije u čeliju raznosio podmićeni stražar crne kuće. Na taj način su sudski oslobođena četiri druga među kojima i ja. Istog dana kad sam bio sudski oslobođen, banjalučka policija me je sprovela u Zagreb odakle sam bio sproveden do mađarske granice i prebačen u Mađjarsku. U Mađjarskoj nakon slobode od deset časova našao sam se opet u zatvoru, jer nisam imao nikakvih dokumenata. Sa granice sam bio sproveden u Nađotat gdje sam čekao 14 dana rješenje budimpeštanske policije, a nakon toga sam sproveden u Budimpeštu. Kako nisu udovoljili mom zahtjevu da me sprovedu kaznenom referentu, počeo sam štrajkovati gladju. Nakon tri dana predveli su me referentu, koji mi je saopštio da će se situacija raščistiti tada, kad stignu podaci o meni. U tom zatvoru u Tolonchazu ležao sam oko 8 mjeseci. Obzirom da sam dobio izgon iz Mađjarske, zatražio sam da me se prebaci u Čehoslovačku. Prilikom transportovanja u Čehoslovačku upoznao sam se sa drugom Fejerbergom koji je također bio izgnan iz Jugoslavije kao komunista nakon izdržane kazne od 3 i pol godine. Zajedno smo doputovali do Praga gdje smo se preko crvene pomoći povezali sa drugom Markom, koji je nakon mjesec dana oformio grupu od nas trojice i uputio nas preko Pariza u Španiju. Nakon prelaza granice Pirineja nismo odmah mogli nastaviti put u unutrašnjost Španije, jer je Barcelona bila odvojena usljed nekih nereda i prekida pruge. U međjuvremenu su došli iz Pariza drugovi: Koča Popović i Manojlo. Upoznavši se sa njima zajedno smo krenuli iz Figaresa za Barcelonu gdje su pomenuti ostali, dok je nas veća grupa krenula do Albasceta, gdje smo prema rodovima vojnih jedinica bili rasporedjeni i upućeni u jedinice. Iz Albasceta bio sam upućen na niži oficirski kurs u Pasarubiji, gdje sam isti sa uspjehom završio. Na kursu su se među ostalima nalazili i drugovi: Dušan Kveder i Danilo Lekić nas oko 20 jugoslovena. Po završetku kursa bili smo upućeni u 129-tu brigadu koja se tada formirala.

U Ekstramaduri završio sam drugi viši oficirski kurs sa odličnim uspjehom. Kako su fašisti nadirali preko Visokog Aragona to je naša brigada dobila zadatak da se prebaci na pomenuti sektor. Treći dan borbe na Montrei bio sam lakše ranjen u desnu nadkoljenicu, a četvrtog dana sam bio kontuzovan kojom prilikom me je drug Fadil Hahić dopremio do sanitatskih kola, s kojima sam prebačen do Morelje gdje mi je ukazana prva pomoć odakle smo bili dalje evakuisani u pozadinu Katalonije. Istog dana kada sam bio kontuzovan poginuo je i drug Mojsije, a komadant naše brigade drug Bauman teže je ranjen. Kako su fašisti odsjekli Kataloniju od centralne Španije nakon opravka bio sam upućen u udarne bataljone. Naš položaj nalazi se na sektoru Tortose, a komandir nam je bio drug Peko Dapčević, dok je komadant bio drug Kosta Nađ. 1938. godine prilikom prelaska naših jedinica preko Ebra bili smo pod stalnom neprijateljskom vatom. Kako je ta paljba bila neposredna drug Peko Dapčević mi je uočio da su mi Živci popustili te da bi mi bio potreban odmor, no ja sam to u ovoj situaciji smatrao suvišnim. Nakon prelaska Ebra i napada na neprijateljska utvrđenja bio je ranjen drug Kosta Nađ. Tom prilikom i ja sam zadobio povrede na kičmi, te sam se sa još dva druga uputio do prve sanitatske stanice. Tom prilikom bio sam evakuisan u bolnicu. Nakon kraćeg vremena naše jedinice su se povlačile u pozadinu, pripremajući se za evakuaciju iz Španije. Prešli smo granicu i ušli u Francusku 7. februara 1939. godine. ⁰d granice do koncentracionog logora bili smo sprovedeni francuskom policijom u Argeles sir. Mer. Tu smo bili jedno vrijeme, nakon čega su grupu Jugoslovena od 14 lica izdvojili iz logora i uputili u Forte de Kuljur na prisilni rad. U tām uslovima nismo htjeli ostati, te smo poveli borbu štrajkom glađu. Poslije 8 dana štrajka bili smo upućeni na razne strane, odnosno logore, a ja i Vladimir Kurt smo bili upućeni u Perpiljan gdje smo smješteni u bolnicu. Nakon mjesec dana bili smo obojica sprovedeni u policiju, koja nam je ponudila da nas sprovede do Konzulata, ali smo mi to odbili tražeći da nas upute u našu grupu jugoslovena, jer je takva bila direktiva Partije. Policija nas je sprovedla do Argelsa sir Mera odakle smo grupno sprovedeni u Gurs. Pošto su već Njemci nadirali duž obale Francuske, ponovo smo vraćeni u Argels, odakle nas 3. aprila 1941. godine prisilno pokušavaju prebaciti za rad u Afriku. Kako je naša grupa bila jedinstvena, to im nije pošlo za rukom obzirom da su našom inicijativom i ostale grupe dale sličan otpor, čemu se priključio i jedan dio građana. Nakon toga bili smo vagonirani u specijalni voz i sprovedeni u kazneni logor. Kako je direktiva partijske organizacije unutar logora bila da se drugovi ilegalno prebacuju za Marselj odakle je drug Latinović Lazo prebacivao dalje, tako smo nas nekolicina dobili po 200 franaka da bi mogli otputovati u naznačeno mjesto.

Prilika za bjeg iz transporta ukazala nam se u Tuluzu. Nas nekoliko uspjelo je iskočiti iz transporta, a našu trojku sačinjavali su drugi: Kužet Đuro, jedan Slovenac i ja. Bijeg je uspio, te smo se uputili u pravcu Pariza. Poslije dva dana pješaćenja stigli smo u For de Blanš. Izvadivši karte za Marselj na samoj stranici hapsi nas francuska policija, jer nismo imali nikakvih dokumenata. Kako smo izjavili policiji da bježimo iz okupiranog Pariza, sproveli su nas sreskom sudu gdje nailazimo na dobar prijem sudije koji je tvrdio da je Degolovac i da će nam izaći u susret s tim što će nam dati privremena dokumenta, jer nitko ne može u Marselj od nas, te da se sa dokumentima javimo jugoslovenskom konzulu u Lionu. Vlasti su nam izvadile putne karte i tako doputujemo u Lion. Odmah smo se javili jugoslovenskom konzulu, ali nam je saopšteno da će vrlo teško ići sa našim podacima i kada smo drugi dan došli saopšteno nam je da su diplomatski odnosi i veze prekinute, te da ne možemo dobiti nikakve dokumente. Jedini izlaz je bio da se zaposlimo u istom mjestu. Bez sredstava i dokumenata nije nam bilo moguće nastaviti put, te smo pomoću jedne jugoslovenske uspjeti zaposliti se u preduzeću "Oropetrolium" kao šumski radnici. Kod ovog preduzeća radili smo do juna 1941. godine, tada smo se uspjeti povezati i krenuli smo odmah za Pariz. U međuvremeno lično dobijam zadatak da preko Arbajtsamta tražim zaposlenje u Njemačkoj. Tada su me Njemci uputili iz Pariza u Nürnberg gdje sam bio raspoređen za Tvornicu "Kruke mebl verk" Nojn Kirhen Lauff ob Pignec. Bio sam obavezan raditi 6 mjeseci. U toku rada vršio sam sitnije sabotaže pri sastavljanju sanduka za teške bombe. U mjesecu novembru dobio sam kartu od druga Peke Dapčevića u kojoj mi napominje "da me u zemlji željno očekuju porodica". Bilo mi je jasno da treba da putujem u domovinu. Otputovao sam koncem novembra 1941. godine. Prilikom dolaska u Zagreb nisam primjetio nikoga od poznatih. Produžio sam putovanje do Banove Jaruge, ali kako ni tamo nisam našao nikog od drugova, to sam produžio u Bjeljino. U Bjeljini sam se obratio na jednog sajdziju druga Smaju Pijanića za koga sam od prije znao da je bio aktivan komunista. Međutim, nažalost ni kod njega nisam uspio dobiti vezu.

1944. godine prilikom prelaza preko Drine u selu Badovinci sreo sam se sa Pijanićem koji je tada bio komandant Bjeljine i drugom Franjom Berdicom, komesarom i tom prilikom je drug Pijanić ispričao jedan svoj slučaj, naime da je 1941. godine jednog čovjeka koji mu je došao, a bio mu sumnjiv, smatrajući ga policijskim agentom i koristeći to otišao u policiju i prijavio taj susret sa nepoznatim licem. Odmah sam poslije njegove priče u prisustvu Franje Berdice rekao, da sam to lice bio ja,

poslije čega se on našao u vrlo neugodnom položaju.

Nakon ovog saznanja bila mi je jasno u što su me agenti u Bjeljini pratili, a i poziv Hajrovića, koji je bio lični pratilac tada zloglasnog Tolje. Tom prilikom Hajrović je od mene tražio priznanje da sam bio u Španiji, kao i u vezi lista koji sam pisao iz Španije u Bjeljinu u kojem sam spominjao hrabrost i borbu pokojnog Mujkića. Te momente je Hajrović navodno saznao od Fadila Jahića koji je navodno pričao po Bjeljini kako smo zajedno bili u Španiji. Sve sam to negirao i kako nisam uspio da se povežem iste noći otputujem u Zagreb i ~~tam~~ tamo nađem druga Pavla Bukmanovića. On me je uvjeravao da trena da shvatim situaciju, obzirom na saradnju sa četnicima kao i naoružanje koje navodno primaju partizani od Italijana. Njegovom držanju kao i izlaganju nisam povjerovao. Otputovao sam natrag u Njemačku sa berlinskim transportom računajući da ću tamo naći nekog od poznatih drugova koji bi me podrobnije upoznali sa stanjem i načinom kako da se povežem kad se ponovo vratim u domovinu. Kada sam stigao u Berlin, čitav transport bio je blokiran i sproveden u zatvor. Lica koja su prvi put dolazila u Njemačku bila su slijedeći dan upućena u određena preduzeća. Mene su zadržali tri dana, a zatim me sprovedli do mog ugovornog preduzeća, nakon što su mi oduzeli moj privremeni pasoš i ograničili mi kretanje. U pasošu, kojeg sam naknadno dobio stajalo je da se 6 mjeseci ne mogu udaljiti iz mjesta boravka. Čim je taj rok izašao, ponovo sam tražio da me puste na dopust, što mi je bilo udovoljeno. Doputovao sam opet u Bjeljinu. Pošto nisam odmah uspio da se povežem, zaposlio sam se u vojnom logoru, gdje sam radio 4-5 sedmica. Kod stanarske kod koje sam stanovao povezao sam se sa omladincem Vojom Crnogorcem, te me je isti prebacio odnosno povezao sa Majevičkom odredom u koji sam stupio 27.VII 1942. godine. Prilikom stupanja u jedinicu upoznao sam svoje drugove rukovodioce o svom slučaju. Tada mi je saopšteno da mi se ne pripisuje nikakva greška i odmah zatim sam bio upućen u partijsku jedinicu. Na tom sastanku štaba, na koji sam bio pozvan bili su prisutni Filipović Marko, Lopandić, Iso Jovanović, Stojaković Milenko i još nekoliko drugova čijih imena se ne sjećam.

U NOV-i i POJ sam bio do 1.10.1945. godine i to kao borav, desetar, vodnik, zamjenik komesara čete, komesar čete, polit. komesar bolnice XVII Udarne divizije polit. komesar u rangju majora Evakuacione bolnice II Jugoslovenske armije i drugi član super revizione komisije polit. komesar u rangju majora Bolnice Rebro u Zagrebu, pol. komesar u rangju

majora Invalidskog doma u Zagrebu II Jugoslovenske armije. Posljednji čin bio mi je rang majora, dok sam 1946. godine proizveden u čin majora.

Iz Armije sam izašao na traženje druga Osmana Karabegovića i Šefketa Maglajlića, a naročito zbog ZBC obolenja, a i smatrajući da je Armija svoje djelo završila, a da ću se u civilu i liječiti i aktivno učestvovati u obnovi i izgradnji zemlje. Došao sam u Banja Luku i tu su^{su} Se nizali dužnosti: predsjednik komisije za smještaj demobilisanih boraca i rukovodioca, predsjednik sreskog sindikalnog vijeća, član Gradskog komiteta KPJ-e, Sreskog komiteta KPJ-e i Okružnog komiteta KPJ-e, predsjednik Narodnog fronta za grad Banja Luku, predsjednik U.R.O-a, inspektor za radne odnose Okruga banjalučkog, povjerenik u GNO-u, pomoćni inspektor i inspektor Kontrolne komisije BiH Sarajevo, načelnik Kontrolne komisije za okrug banjalučki, dispečer, zamjenik direktora Šumskog gazdinstva Banja Luka, povjerenik Oblasnog odbora Banja Luka za radne odnose, predsjednik kontrolne komisije Oblasnog odbora Banja Luka, sudija Okružnog suda Banja Luka, direktor Gradskog preduzeća "Stolar" Banja Luka, glavni direktor preduzeća drvne industrije "Una" Bos. Krupa i ponovo direktor Gradskog preduzeća "Stolar" u Banja Luci gdje sam dbolio na nervima. U međuvremenu bio sam odbornik pri GNO-u Banja Luci, narodni poslanik za VI. banjalučki srez i zamjenik narodnog poslanika druga Branka Čopića.

Nosioc sam slijedećih odlikovanja:

1. "Partizanska spomenica 1941. godine" uručena mi je 1.8.1981. godine.
2. Orden zasluga za narod I reda " 25.10. 1956. godine
3. Orden za hrabrost br. 79551 " 20.4.1949. godine
4. Orden za hrabrost br. 49289 " 26.7. 1947. godine
5. Orden zasluge za narod II reda br. 20294 " 26.7.1947. godine
6. Medalja za hrabrost " 25.10.1956. godine
7. Orden bratstva i jedinstva II reda br.22326 " 20.4. 1949. godine
8. Poljski orden "9 maj 1945 godine-narodnog oslobođenja od 9.5.1946.godine 9.5.1946. godine
9. Španska medalja "1936-1956 Saveza boraca Jugoslavije" 1956. godine
10. Jubilara značka Jugoslovenskih dobrovoljaca španske republikanske vojske 1936-1956 Beograd.

Banja Luka, 17. novembra 1966. godine.

Serafin Franjo